

Міністерство освіти і науки України
Комунальний вищий навчальний заклад «Вінницька академія неперервної освіти»
Ministry of Education and Science of Ukraine
Public Higher Educational Establishment «Vinnytsia Academy of Continuing Education»

СЕРТИФІКАТ
CERTIFICATE

Ковки Наталії Сергіївни

учасника I Міжнародної науково-практичної конференції
of Participant in the 1st International Scientific and Practical Conference

“Win Smart Eco”

Ректор
Rector

професор Степан Дровозиук
Professor Stepan Drovoziuk

м. Вінниця 16-18 травня 2019
Vinnytsia 16-18 of May 2019

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ДЕПАРТАМЕНТ ОСВІТИ І НАУКИ
ВІННИЦЬКОЇ ОБЛАСНОЇ ДЕРЖАВНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ
КОМУНАЛЬНИЙ ВИЩИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД
«ВІННИЦЬКА АКАДЕМІЯ НЕПЕРЕРВНОЇ ОСВІТИ»

Випуск №2(25)

НАУКОВИЙ ВІСНИК

VINSMARTECO

ЗБІРНИК МАТЕРІАЛІВ І МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ
16-18 травня 2019 року

Вінниця

Рекомендовано до друку Вченою радою КВНЗ “Вінницька академія неперервної освіти” (протокол №4 від 25 квітня 2019 року)

Редакційна колегія:

Дровозюк С.І., доктор історичних наук, професор, ректор КВНЗ “Вінницька академія неперервної освіти”;

Мудрак О.В., доктор сільськогосподарських наук, професор, завідувач кафедри екології, природничих та математичних наук КВНЗ “Вінницька академія неперервної освіти”;

Іваниця Г.А., кандидат педагогічних наук, доцент, перший проректор з науково-педагогічної та навчально-методичної роботи КВНЗ “Вінницька академія неперервної освіти”;

Білик О.О., кандидат технічних наук, доцент, проректор з науково-педагогічної роботи та моніторингу якості освіти КВНЗ “Вінницька академія неперервної освіти”;

Герасімова О.В., кандидат педагогічних наук, доцент, проректор з науково-педагогічної роботи і міжнародного співробітництва КВНЗ “Вінницька академія неперервної освіти”;

Рябокоть О.В., кандидат географічних наук, доцент, проректор з науково-педагогічної роботи КВНЗ “Вінницька академія неперервної освіти”;

Серебряков В.В., доктор біологічних наук, професор кафедри екології, природничих та математичних наук КВНЗ “Вінницька академія неперервної освіти”;

Тарасенко Г.С., доктор педагогічних наук, професор кафедра екології, природничих та математичних наук КВНЗ “Вінницька академія неперервної освіти”;

Василенко Н.В., доктор педагогічних наук, професор, завідувач кафедри управління та адміністрування КВНЗ “Вінницька академія неперервної освіти”;

Томчук М.І., доктор психологічних наук, професор кафедри психології КВНЗ “Вінницька академія неперервної освіти”;

Радиш Я.Ф., доктор наук з державного управління, професор кафедри управління та адміністрування КВНЗ “Вінницька академія неперервної освіти”;

Мазур Г.Ф., доктор економічних наук, професор кафедри управління та адміністрування КВНЗ “Вінницька академія неперервної освіти”;

Жарая С.Б., доктор наук з державного управління, професор кафедри управління та адміністрування КВНЗ “Вінницька академія неперервної освіти”;

Струкевич О.К., доктор історичних наук, професор, завідувач кафедри філології та гуманітарних наук КВНЗ “Вінницька академія неперервної освіти”;

Браніцька Т.Р., доктор педагогічних наук, доцент, завідувач кафедри психолого-педагогічної освіти та соціальних наук КВНЗ “Вінницька академія неперервної освіти”;

Матохнюк Л.О., кандидат психологічних наук, доцент, завідувач кафедри психології КВНЗ “Вінницька академія неперервної освіти”.

Міністерство
освіти і науки
України

Міністерство освіти і науки України
Міністерство екології та природних ресурсів України
Вінницька обласна рада

Вінницька обласна державна адміністрація
Департамент освіти і науки Вінницької ОДА
КВНЗ “Вінницька академія неперервної освіти”

Департамент агропромислового розвитку, екології та природних ресурсів Вінницької ОДА

Державна екологічна інспекція у Вінницькій області

Державна екологічна академія післядипломної освіти та управління

Басейнове управління водних ресурсів річки Південний Буг

Вінницький національний аграрний університет

Вінницький національний технічний університет

Донецький національний університет імені Василя Стуса

Інститут агроекології і природокористування НААН України

Національний авіаційний університет

Національний еколого-натуралістичний центр учнівської молоді

Національний педагогічний університет імені М.П. Драгоманова

Національний університет “Львівська політехніка”

Національний університет біоресурсів та природокористування України

Національний університет водного господарства та природокористування

Одеський державний екологічний університет

Рівненський державний гуманітарний університет

Хмельницький національний університет

Всеукраїнська екологічна ліга

ВГО “Асоціація агроекологів України”

Академія наук вищої освіти України

Міжнародна академія наук екології та безпеки життєдіяльності

Ala-Too International University (Киргизстан)

Aix-Marseille Université (Французька Республіка)

Georgian State Agrarian University (Грузія)

Jagiellonian College in Torun (Республіка Польща)

AGH Akademia Górniczo-Hutnicza w Krakówe (Республіка Польща)

Krakov State Economic University (Республіка Польща)

Mozyr State Pedagogical University named after I.P. Shamyakin (Республіка Білорусь)

Poznan University of Natural Sciences (Республіка Польща)

University of Palatski in Olomouc (Республіка Чехія)

Uniwersytet Rzeszowski (Республіка Польща)

Vytautas Magnus University (Республіка Литва)

І МІЖНАРОДНА НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ “*VinSmartEco*”

16–18 травня 2019 р.

м. Вінниця

Рецензенти:

Білявський Г.О. – доктор геолого-мінералогічних наук, професор, академік УЕАН, МАНЕБ, директор навчально-наукового інституту управління та екологічної безпеки Державної екологічної академії післядипломної освіти та управління Міністерства екології та природних ресурсів України;

Клименко М.О. – доктор сільськогосподарських наук, професор, академік УЕАН, МАНЕБ, Заслужений діяч науки і техніки України, завідувач кафедри екології, технології захисту навколишнього середовища та лісового господарства Національного університету водного господарства та природокористування Міністерства освіти і науки України.

Загальна наукова редакція Мудрака О.В., доктора сільськогосподарських наук, професора, завідувач кафедри екології, природничих та математичних наук КВНЗ “Вінницька академія неперервної освіти”

VinSmartEco / За науковою редакцією Мудрака О.В. // Збірник матеріалів I Міжнародної науково-практичної конференції (16-18 травня 2019, м. Вінниця, Україна). – Вінниця: КВНЗ “Вінницька академія неперервної освіти”, 2019. – 436 с.

ISBN

Збірник містить наукові праці I Міжнародної науково-практичної конференції “VinSmartEco” за такими основними напрямками: теоретико-методологічні засади вирішення екологічних проблем; соціально-економічні проблеми і цілі сталого розвитку, розробка і впровадження екологічних інновацій та розвиток екологічного туризму у системі сталого розвитку, регіональна екологічна політика і менеджмент; проблеми збереження біотичного і ландшафтного різноманіття, заповідна справа, формування і реалізація екологічної мережі, збалансоване природокористання; природні і антропогенні зміни компонентів довкілля – надр, ґрунтів, поверхневих і підземних вод, атмосферного повітря, біоти; моніторинг природних і антропогенних екосистем, моделювання і прогнозування стану довкілля, геоінформаційні системи і технології, системний аналіз та оцінка ризику; розробка сучасних екологічних технологій захисту довкілля, сучасний стан і перспективи розвитку органічного виробництва, технології підвищення родючості ґрунтів, ефективності використання води, енергії, матеріалів, сировини, “екологічно чисті” продукти; екологічна безпека України для ситуацій природного, техногенного, соціально-політичного і військового характеру; хімія довкілля і екотоксикологія, екологія людини і ектофологія, екологія міського середовища; переробка і утилізація відходів, інтегроване управління водними ресурсами, альтернативні (відновлювальні) джерела енергії та екологічно безпечний транспорт; соціально-екологічні, еколого-етичні й психолого-педагогічні проблеми в екологічній освіті, культурі і вихованні для сталого розвитку, правничі аспекти природокористання; партнерство освіти, науки, бізнесу, громадських організацій і державних інституцій у вирішенні регіональних екологічних проблем.

Матеріали конференції спрямовані на пошук спільних науково-методичних і практичних підходів у вирішенні екологічних проблем України та Європи, обмін ідеями і досвідом, обговорення тенденцій і перспектив розвитку цієї галузі науки, освіти й практики в контексті реалізації цілей стратегії сталого розвитку, встановлення плідних взаємовигідних контактів, заохочення талановитої студентської молоді до наукового пошуку в екологічних і природоохоронних дослідженнях.

Для науковців, освітян, громадських діячів, фахівців-екологів державних департаментів, інспекцій, управлінь, експертів в галузі екологічної безпеки, студентів, аспірантів, бізнесменів та всіх тих, кому небайдужа доля захисту середовища в Україні, Європі та планеті загалом.

СЕКЦІЯ № 2 – ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ВИРІШЕННЯ ЕКОЛОГІЧНИХ ПРОБЛЕМ. ПЕРСПЕКТИВИ ТРАНСКОР-ДОННОЇ СПІВПРАЦІ У ВИРІШЕННІ ЕКОПРОБЛЕМ

1.	<i>Бондар О.І., Фінін Г.С., Шевченко Р.Ю.</i> Аналіз використання космічних систем в екологічному моніторингу	61
2.	<i>Безсонний В.Л.</i> Транскордонне співробітництво у вирішенні проблем екологічної безпеки поверхневих вод	63
3.	<i>Бугаєв А.Ф., Фролов В.Ф., Белявский Г.А., Ермакова Л.В.</i> Особенности выживания Человечества в условиях «Переходного периода» эволюции Земли, взаимодействующей с ближним Космосом.	65
4.	<i>Ващенко В.М., Лоза Є.А., Банніков О.О.</i> Аналіз екологічної небезпеки смерчів на території України у 1999-2019 роках	71
5.	<i>Дребот О.І., Комарова Н.В.</i> Інституціональні основи забезпечення агроекологічної безпеки сільськогосподарського землекористування	73
6.	<i>Єлісавенко Ю.А.</i> Особливості впровадження практики агролісівництва з погляду стійкості місцевих екологічних систем	75
7.	<i>Лико Д.В., Лико С.М., Мартинюк В.О., Портухай О.І., Якута О.О.</i> Природно-ресурсний потенціал регіону як основа екологічних індикаторів сталого розвитку	77
8.	<i>Патлашенко Ж.І.</i> Перспективи дистанційного екологічного спектрополяриметричного моніторингу атмосфери	79
9.	<i>Цигура Г.О.</i> Залучення фахівців фізичного виховання і спорту до реалізації освіти в інтересах сталого розвитку	80
10.	<i>Урушадзе Т.Ф., Нагорнюк О.М.</i> Взаємодія сільського і лісового господарства як фактор ефективного збалансованого розвитку агроландшафтів	82

СЕКЦІЯ № 3 – ПРОБЛЕМИ ЗБЕРЕЖЕННЯ БІОЛАНДШАФТНОГО РІЗНОМАНІТТЯ. ЗАПОВІДНА СПРАВА. РЕАЛІЗАЦІЯ ЕКОМЕРЕЖІ. ЗБАЛАНСОВАНЕ ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ

1.	<i>Букиневич Л.А., Ткачева В.В., Русак А.М.</i> Дендрофлора защитных насаждений города Мозыря	85
2.	<i>Валетов В.В., Гуминская Е.Ю.</i> Хозяйственно ценные и занесенные в Красную книгу Республики Беларусь виды животных Юго-восточной части Белорусского Полесья.	87
3.	<i>Вертель В.В.</i> До наукового обґрунтування створення загальногеологічного заказника місцевого значення “Заруцькі відслонення”	91
4.	<i>Єфімець О.А.</i> Національний природний парк “Кармелюкове Поділля” в структурі регіональної екомережі	93
5.	<i>Zbierska Anna.</i> Landscape fragmentation as a result of urbanization in Poland: presja fragmentacji krajobrazu w wyniku urbanizacji w Polsce	98
6.	<i>Казімірова Л.П.</i> Перспективи створення НПП “Верхнє Побожжя”	101
7.	<i>Казімірова Л.П., Ковальчук А.В., Рейвах Р.Г.</i> Заказники у природно-заповідному фонді Хмельницької області	103
8.	<i>Клименко А.В.</i> Визначення параметрів вікових дерев	105
9.	<i>Ковка Н.С., Мудрак Г.В.</i> Критерії вибору відновлювальних територій екологічної мережі Східного Поділля	107
10.	<i>Кучерук А.П.</i> Оптимізація природно-заповідного фонду Вінницької області	109

Н.С. Ковка – аспірант

Наук. керівник: Г.В. Мудрак, к.г.н., доцент кафедри екології та охорони навколишнього середовища
Вінницький національний аграрний університет

КРИТЕРІЇ ВИБОРУ ВІДНОВЛЮВАЛЬНИХ ТЕРИТОРІЙ ЕКОЛОГІЧНОЇ МЕРЕЖІ СХІДНОГО ПОДІЛЛЯ

Проаналізовано літературні джерела, щодо критеріїв відбору відновлювальних, ключових та сполучних територій, методичні рекомендації щодо розроблення регіональних, місцевих схем екомережі. Визначено, що до відновлювальних територій екомережі Східного Поділля відносяться території, які низькопродуктивні, деградовані, селітебні ділянки, пасовища, орні та інші землі, які підлягають особливій охороні, збереженню, відновленню, відтворенню та раціональному використанню.

Ключові слова: екомережа, відновлювальні території, ключові території, сполучна територія, критерії.

Постанова проблеми. Відновлювальні території створюються у складі екомережі з метою подальшого її розвитку і удосконалення та її функціонування.

Відновлювальні території - це території, на яких необхідно і можливо відновити природний рослинний покрив і здійснити репатріацію видів рослин та тварин. Це потенційний резерв, за рахунок якого можливо Відповідно до п. 4 ст. 16 Закону перелік відновлюваних територій екомережі включає території, що являють собою порушені землі, деградовані і малопродуктивні землі та землі, що зазнали впливу негативних процесів та стихійних явищ, інші території, важливі з точки зору формування просторової цілісності екомережі [1].

У Методичних рекомендаціях щодо розроблення регіональних та місцевих схем екологічної мережі, затверджених наказом Міністерства охорони навколишнього природного середовища України від 13 листопада 2009 р. № 604 [3], що до складових відновлювальних територій екомережі включаються

території: здавна орані, низькопродуктивні; вдруге засолені внаслідок надмірного зрошення; пасовищні збої, ділянки прогону худоби та місця їх постійної концентрації; забур'янені карантинними видами бур'янів, у т.ч. шкідливими для здоров'я людей; кар'єри, відвали породи тощо; орні землі на схилах, які відводяться під ґрунтозахисні смуги, або постійні ділянки, призначені для розведення диких комах-запилювачів; схили насипів та смуги відчуження вздовж автомобільних доріг, залізниць, нафто- і газопроводів; ділянки відкритих ґрунтів на яких відбуваються, або можуть розвинутиися яружні та зсувні процеси; місця постійного відпочинку та інші рекреаційні території; ділянки, які можуть становити загрозу здоров'ю людей та тварин; селітебні території, які підлягають рекультивації – садиби, занедбані ферми тощо [3,4]. А основним критерієм вибору відновлювальних територій є збереження в них середовищ існування (біотопів), якщо навіть природне біорізноманіття повністю знищене [4].

Функціональне призначення екокоридорів як шляхів міграції, колонізації і обміну генами через несприятливі умови здійснюється на різні географічні відстані. Їх форма може бути різною: від лінійно прямої до лінійно звивистої. Важливо, щоб до них увійшла максимальна кількість природних об'єктів, щоб вони наслідували природні границі і були достатньо просторими для створення належних умов різноманіттю. Екокоридори, як і природні ядра, наділені різними рангами, а отже, відіграють відповідну роль. Ширина екокоридору і його міграційна сприятливість, багатство умов існування та еконіш є визначальними критеріями їх функціонування. Ширина локальних екокоридорів не може бути меншою 500 метрів. Більшість показників виокремлення екокоридорів співпадають з показниками обґрунтування природних ядер. В загальних рисах їм притаманні: оптимальні умови для виживання організмів, можливості для поширення і міграції, місця, придатні для відпочинку і живлення міграційних тварин, можливості для інтеграції у Європейську екомережу [24].

Базовими критеріями відбору сполучних територій (екокоридорів) є природність меж, достатність ширини і протяжності для забезпечення міграції видів, їх розмноження, переживання несприятливих умов. Це пов'язано з тим, що головною функцією екокоридорів є забезпечення просторових зв'язків між ключовими територіями. Саме тому головним критерієм для їх виділення є міграційний. Екокоридором є така територія (або сукупність територій), вздовж якої можуть відбуватися обмін генетичним матеріалом і міграції між ключовими територіями

При віднесенні земель до деградованих, малопродуктивних і техногенно забруднених враховуються орієнтовні показники, що характеризують ґрунтові властивості і зумовлюють необхідність консервації земель за природно-сільськогосподарськими зонами (еродованість, реакція ґрунтового розчину, гранулометричний склад, гумусованість, вміст алюмінію, натрію, засолення, карбонатність, фізична деградація, спрацювання торфованих ґрунтів, заболоченість, хімічне чи радіаційне забруднення тощо) [3]. Крім цього, необхідно оцінити територію з огляду її умовної відповідності критеріям, що наведені у таблицях 1 і 2, тобто під кутом зору її умовної відповідності ключовій або сполучній території [2,4]. Умовність полягає у тому, що певна відновлювальна територія після проведення відповідних заходів щодо ренатуралізації, може бути включена до складу ключової або сполучної території, або безпосередньо перетворитися на ключову або сполучну територію.

Відновлення екологічних зв'язків між природними територіями може здійснюватися як природними, так і штучними шляхами – посадкою лісу, залуженням прибережних смуг вздовж річок тощо. Повноцінна екологічна реставрація включає не лише відновлення екологічних зв'язків між природними територіями, що збереглися, а й суттєве збільшення площ під екосистемами, які здатні до саморегуляції, тобто відновлення таких екосистем [2,4].

Території природного розвитку призначені для підвищення ефективності екомережі. Це території екстенсивного використання, [які є біологічно значимими](#), але сильно фрагментованими або морфологічно цілісні, але порушені і забруднені. Ними можуть бути території з рідкісними, ендемічними, регіонально цінними видами, ділянки лісової, степової, лучної рослинності, які носять острівний характер і віддалені від природних ядер та екокоридорів, які потребують заходів зі збереження. До них входитимуть окремі невеликі за площею заповідні об'єкти, які за певних організаційних заходів можуть увійти до структурних елементів екомережі в якості потенційних природних ядер, екокоридорів чи інтерактивних елементів, які відгалужуватимуться від природних ядер чи екокоридорів і виконуватимуть функцію поширення їх впливу на прилеглу територію.

Картосхема перспективної екомережі створювалась шляхом нанесення на планово-картографічні матеріали обрисів ключових, сполучних, буферних та відновлювальних територій. Для її складання використовувались аерофотознімки (2010 року), **топографічні карти місцевості**, картосхеми ґрунтів, розміщення рідкісних видів та рослинних угруповань, геоботанічні карти різних масштабів, матеріали лісовпорядкування та інші наявні картографічні матеріали.

На другому етапі дослідження для визначення складу діяльності стосовно забезпечення реалізації проектних рішень щодо територіальної структури екомережі, визначеними за природними чинниками, необхідно:

Встановити існуючу структуру земель за цільовим призначенням в межах пропонованих ключових, сполучних, буферних та відновлювальних територій регіональної екомережі, вибраних за природними чинниками.

Визначити, які зміни в існуючій структурі земельного фонду регіону необхідно здійснити у ході виконання Програми, та/або ввести обмеження (обтяження) землекористування.

Оцінити соціально-економічні наслідки зміни цільового призначення земель у зв'язку з їх включенням до екомережі.

Розробити обґрунтовані рекомендації щодо визначення режимів охорони, відновлення та використання складових земель ключових, сполучних, буферних [та відновлювальних територій](#), які впливають з їх ролі в екомережі, а також, в разі необхідності, щодо вилучення та викупу земельних ділянок.

Скласти перелік заходів стосовно забезпечення здійснення проектних рішень схеми щодо створення екомережі за етапами відповідно до наявних обсягів фінансового забезпечення виконання робіт.

Відновлювальні території як просторові елементи регіональної екомережі створюють з метою подальшого її розвитку і удосконалення функціонування. Ця зона - потенційний резерв території, за рахунок якої можливе розширення екомережі у майбутньому, особливо площ ключових територій і екокоридорів. Певна відновлювальна територія після проведення відповідних заходів щодо ренатуралізації може бути включена до складу ключової території чи екокоридору або перетворитися на них. Тому основним критерієм вибору відновлювальних територій є збереження в них середовищ існування (біотопів), якщо навіть природне біорізноманіття повністю знищене. Нами виділено відновлювальні території на основі таких критеріїв: 1) ступеня природності території; 2) рівня біорізноманіття (відповідає корінним типам певних екосистем); 3) ландшафтно-ценотичної репрезентативності; 4) структурно-функціонального призначення; 5) існуючого режиму збереженості; 6) площі. Згідно встановлених критеріїв оцінку відновлювальних територій регіональної екомережі визначали за 5-бальною шкалою: 1 бал - низька, 2 - задовільна, 3 - достатня, 4 - висока, 5 - дуже висока. Проведена оцінка 132 відновлювальних територій регіональної екомережі Поділля дала можливість здійснити їх типологічне ранжування, встановивши 5 груп за сумарним показником значимості: 1 група - найвищий показник - 28-25 балів (8 відновлювальних

територій), що становить 6% від їх загальної кількості в регіоні; 2 група - високий - 24-21 бал (20 відновлювальних територій), що становить 15,1% від їх загальної кількості; 3 група - середній - 20-17 балів (58 відновлювальних територій), що становить 43,9% від їх загальної кількості; 4 група - задовільний - 16-14 балів (29 відновлювальних територій), що становить 21,9% від їх загальної кількості; 5 група - низький - 13-11 балів (17 відновлювальних територій), що становить 12,9% від їх загальної кількості в регіоні. Проведене типологічне ранжування відновлювальних територій регіональної екомережі Поділля показало їх істотну диференційованість за основними критеріями виділення. Відновлювальні території 1-ої, 2-ої і 3-ої груп переважно відповідають зазначеним критеріям, їх зони можуть бути залучені до виконання комплексних науково-дослідних робіт з метою виділення на місцевості (встановлення конкретних меж, конфігурації). Відновлювальні території 4-ої і 5-ої груп потребують проведення комплексу запропонованих автором заходів охорони, які б забезпечували збереження і відтворення біорізноманіття в структурі природних коридорів регіональної екомережі. Виділені відновлювальні території репрезентують усі групи ландшафтів Поділля, відповідають загальнонауковим і практичним підходам до їх формування. Вони охоплюють практично всі характерні для регіону типи біотопів і, відповідно, флористично-фауністичне різноманіття. Однак формуванню відновлювальних територій у ряді ландшафтів передуватиме створення заповідних об'єктів, проведення значних природовідновних ренатуралізаційних заходів, оптимізація землекористування. На етапі розробки локальних схем регіональної екомережі у розрізі адмінрайонів, просторова структура пропонованих відновлювальних територій має бути деталізована на рівні окремих виділів землекористування з наданням їм різного статусу.

Тому й вибір ключових територій може бути здійснений з урахуванням не лише сучасного стану біоти, а й можливостей її відлення в майбутньому. Для регіонів, на території яких природний рослинний покрив зберігся добре і

відзначається незначною фрагментованістю, у якості ключових територій мають вибиратися лише найцінніші ділянки.

Особливу цінність представляють також ділянки території, у межах яких зосереджена велика кількість природних ландшафтів різних і досить контрастних видів. Такі території є ядрами ландшафтної розмаїтості й заслуговують на особливу увагу, у тому числі охорони.

Висновок. Таким чином, важливою функцією екологічної мережі є охорона і забезпечення умов для відтворення раритетних елементів рослинного покриву, особливо видового, зокрема – це повноцінна охорона та відтворення природних популяцій загрожуваних видів рослин, які неможливі без охорони рослинного покриву на рівні рослинних угруповань.